

ΑΝΕΝΙΚΑΡΑ

#4

Για την αναρχία και την κοινωνική απελευθέρωση

Περιοδικό Ανεπίκαιρα
www.anepikaira.org

ποιοι; γιατί; πώς;

Τα “Ανεπίκαιρα” αποτελούν προϊόν της προσπάθειας μιας ομάδας ανθρώπων που συναντήθηκαν πολιτικά στα πλαίσια του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Αγίας Παρασκευής - Χαλανδρίου και διατήρησαν πολιτικούς δεσμούς και μετά το κλείσιμό του. Η παρουσία στο στέκι και οι ζυμώσεις που πραγματοποιήθηκαν εκεί δημιούργησαν μια ελάχιστη συναίνεση γύρω από τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το κοινωνικό γίνεσθαι. Συνοπτικά λοιπόν, το παρόν έντυπο στέκεται όχι μόνο κριτικά αλλά κυρίως επιθετικά απέναντι στις υπάρχουσες κοινωνικές δομές. Δεν έχει ούτε καλοπροαίρετες ούτε συμβουλευτικές τάσεις για αυτήν την κατάσταση. Απεναντίας επιθυμεί τη ριζική επανανοηματοδότησή της μέσω της αυτόνομης και αδιαμεσολάβητης δράσης της κοινωνίας, δηλαδή όλων μας. Δεν αναζητά ούτε δέχεται χρήματα και άρα διατίθεται χωρίς αντίτιμο, χέρι με χέρι και πόρτα με πόρτα, κυρίως στους δήμους της Αγίας Παρασκευής και Χαλανδρίου, ακριβώς επειδή πιστεύουμε ότι οι ανάγκες, οι επιθυμίες, η θέληση, οι ιδέες και οι σκέψεις μας δεν μπορούν να κοστολογηθούν (άλλωστε ποιος θα τις αγόραζε;).

περιεχόμενα

Η συμμετοχή διαιωνίζει τη λογική της ανάθεσης.	εκλογές . 05
κρίση . 11	Από την καπιταλιστική κρίση στην κοινωνική αυτοδιεύθυνση.
Ας προσπαθήσουμε μια φορά χωρίς αυτούς.	κρίση . 16
Marfin . 19	05.05.10
Για το ζήτημα της στέγασης των ατόμων με ειδικές ανάγκες στη γειτονιά των Πευκακιών.	Α.μ.Ε.Α. . 20
Υμηττός . 24	Πίσω κανίβαλοι.
17 αναρχικοί κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές!	αλληλεγγύη . 28

Καρπούζι

...

κι εγώ καθόμουν και έτρωγα ένα καρπούζι,
όλο ψευτοκόκκινο,
τα ζουμιά σαν αργοκύλισμα σκουριασμένων
δακρύων,
κι έφτυνα τα σπόρια
και κατάπινα τα σπόρια,
και σκεφτόμουν συνεχώς
είμαι χαζός
είμαι χαζός,
που τρώω αυτό το καρπούζι,
όμως συνέχισα να τρώω
όπως και να 'χε.

Τ. Μπουκόφσκι

Δημοτικές εκλογές

Η συμμετοχή διαιωνίζει τη λογική της ανάθεσης.

1

Η αντίθεσή μας στο πανηγύρι της επερχόμενης εκλογικής διαδικασίας για την ανάδειξη του νέου δημοτικού συμβουλίου το Νοέμβρη δεν πηγάζει απλά από μια άρνηση (δεδομένη ωστόσο) προς κάθε τι που σχετίζεται

με τις αρχές και την αντιπροσώπευση αλλά εκφράζει το όραμά μας για μια ελευθεριακή κοινωνική οργάνωση στη βάση της ισότιμης συμμετοχής. Εκφράζει μια στάση που στέκεται απαξιωτικά όχι απέναντι στην έννοια της τοπικής αυτοδιοίκησης, αλλά απέναντι στην διαστρέβλωση αυτής της ίδιας έννοιας από την κυρίαρχη πολιτική κουλτούρα (οι δυο τελευταίες λέξεις θα μπορούσαν και να έχουν γραφεί μέσα σε είκοσι χιλιάδες εισαγωγικά).

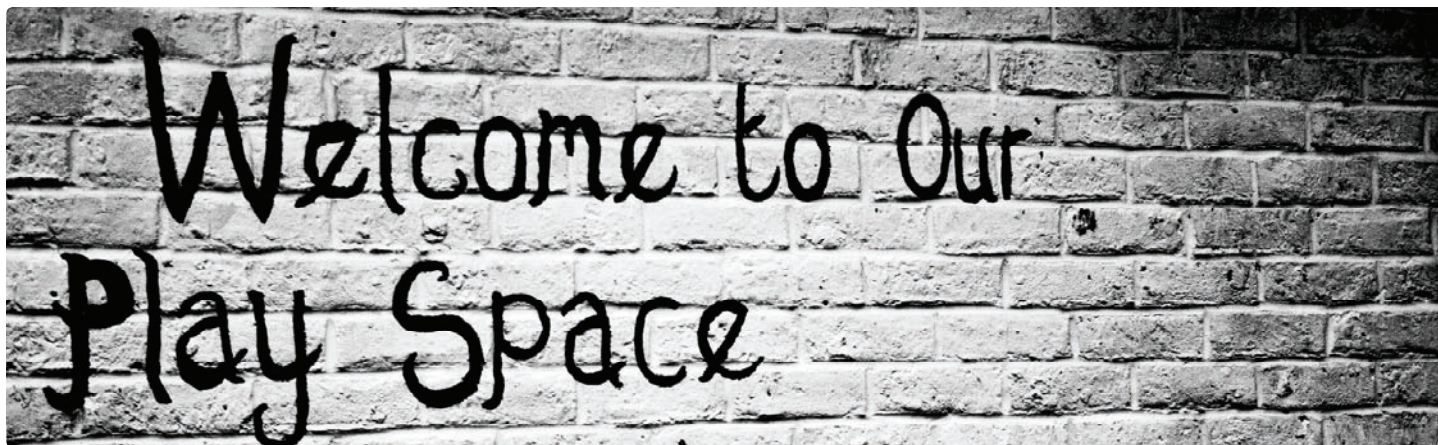
Πριν όμως αρχίσουμε να εξηγούμε για άλλη μια φορά «τί κακό έχουν πια οι τοπικές εκλογές και μας χαλάνε» πρέπει να σημειώσουμε πως η όποια κριτική γίνεται υπό το ίδιο πρίσμα που θα εξετάζαμε και τις βουλευτικές, αυτόν τον πυλώνα της δημοκρατίας (ξανά τα είκοσι χιλιάδες εισαγωγικά). Και αυτό γιατί κατά την άποψή μας, οι δημοτικές - περιφερειακές εκλογές αποτελούν απλά μια αναγωγή σε μικρότερη κλίμακα του κυρίαρχου μοντέλου άσκησης της εξουσίας, αφού φέρουν όλα τα χαρακτηριστικά του. Ας δούμε με πολύ απλούς όρους ποια είναι αυτά.

Όσο και να προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, τα πράγματα είναι μάλλον ξεκάθαρα. Όταν αυτός που επιλέγεται από την πλειοψηφία ενός κοινωνικού συνόλου

για να διαχειριστεί τις τύχες του, πριμοδοτείται από το δι-

καίωμα να ενεργήσει για ένα μεγάλο διάστημα (ας πούμε τέσσερα χρόνια) ανεξέλεγκτος, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να κινείται στη γραμμή βάσει της οποίας τον εξέλεξαν και χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα να τον ανακαλέσουν επειδή δεν τήρησε τις υποσχέσεις του τότε αυτό δεν λέγεται αντιπροσώπευση αλλά ανάθεση εν λευκώ. Δίνεται η δυνατότητα μ' αυτόν τον τρόπο σε εκλεγμένους παράγοντες της «δημόσιας ζωής» που «απολαμβάνουν της εμπιστοσύνης του λαού» να ενεργούν ακόμα και προς την αντιδιαμετρική κατεύθυνσή των δεσμεύσεών τους, καλυπτόμενοι πίσω από την κοινωνικά θεσμοθετημένη δικαιολογία ότι είναι οι εκφραστές της πλειοψηφίας (Παρεμπιπτόντως, να στείλουμε συγχαρητήρια σε όσους ψήφισαν πασόκ στις τελευταίες εκλογές επειδή πίστεψαν τις υποσχέσεις του για ελάφρυνση των οικονομικά ασθενέστερων).

Αυτή η εν λευκώ ανάθεση για τέσσερα χρόνια, ορίζει τον αντιπρόσωπο – νικητή ο οποίος, όπως κάθε νικητής, παίρνει δόξα από την αξία του ηττημένου, δηλαδή του ψηφοφόρου. Η ιδιότητα του ψηφοφόρου κατακτήθηκε με αγώνες για να μπορέσει ο πολιτισμένος άνθρωπος να αποτινάξει την προηγούμενη ιστορική ιδιότητά του, αυτή του υπηκόου. Τα κακά νέα είναι ότι η διαφορά ανάμεσα στις δύο ιδιότητες είναι μικρή. Ο ψηφοφόρος καλείται κάθε τέσσερα χρόνια να επικυρώσει το δικαίωμα μιας ελίτ (ή ολιγαρχίας αν προτιμάτε) να τον εξουσιάζει όπως αυτή θέλει. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι η ψήφος ισοδυναμεί με δήλωση παραίτησης του υποκειμένου - ψηφοφόρου από κάθε διάθεση ενασχόλησης με τα κοινά. Μια δήλωση ιδιώτευσης και ταυτόχρονα ανικανότητας να ορίσει ο ίδιος

τους τρόπους διαχείρισης της δημόσιας ζωής, του τομέα δηλαδή της ζωής που αφορά τους όρους συνύπαρξης του ίδιου και των συνανθρώπων του. Μια επιλογή που αναδεικνύει και διαιωνίζει τη διαίρεση των ανθρώπων ανάμεσα σε αυθεντίες από τη μια, που αναλαμβάνουν με το αζημίωτο να ορίσουν τους κανόνες του παιχνιδιού και από την άλλη σε κοπάδια υποτακτικών, ανίδεων, έτοιμων να πιστέψουν το οποιοδήποτε παραμύθι και ακόμα να θυσιάσουν γι' αυτό. Η κοινοβουλευτική ή δημοτική αντιπροσώπευση λοιπόν, από μόνη της έρχεται σε αξιακή ρήξη με την ετυμολογική έννοια της δημοκρατίας, την οποία υποτίθεται ότι υπηρετεί.

Μαζί με όλα αυτά θα πρέπει κανείς να συνυπολογίσει και το πλαίσιο μέσα στο οποίο λαμβάνουν χώρα. Ενα σύστημα μέσων μαζικής ενημέρωσης (σε άμεση διαπλοκή με τους οικονομικούς παράγοντες) που ευθυγραμμίζονται πάντα στην κατεύθυνση της υπεράσπισης των κυρίαρχων ιδανικών τα οποία σερβίρουν ως αυτονόητα. Που επιδεικνύουν τον εκάστοτε εκλεκτό του εκλογικού σώματος μέσα από στημένα γκάλοπ. Που αποπροσανατολίζουν διαρκώς την κοινή γνώμη μέσα από παραποιημένες ειδήσεις, αποχαύνωση, τρόμο, βλακεία και όλα αυτά μέσα σε (ούτε καν) ιλουστρασιόν περιτύλιγμα. Αυτό όμως είναι ένα τεράστιο άλλο θέμα.

2

Είναι όλοι τους σχεδόν ίδιοι. Ματαιιόδοξοι, ασήμαντοι και αρχομανείς. Με θητεία σε εξωραϊστικούς συλλόγους αλλά και συλλόγους γονέων και κηδεμόνων. Με μια έφεση στα φωτογραφικά φλας αλλά και χέρια

που έχουν κόψει άπειρα χιλιόμετρα βασιλόπιττας. Παριστάνουν τους ειδικούς και τους παντογνώστες, αυτούς που ξέρουν και μπορούν καλύτερα από τον καθένα να διευθετήσουν τα προβλήματα και όταν κάποιος αφελής θα τους προσεγγίσει με κάποιο αίτημα, εκείνοι θα κουνήσουν συγκαταβατικά το κεφάλι και θα φροντίσουν να κάνουν ό,τι τους βολεύει ώστε τίποτα να μη χαλάσει το σχεδιασμό τους. Άλλοι πάλι, προσβλέποντας σε ανώτερες θέσεις, βλέπουν το δήμο ως το πρώτο σκαλοπάτι για μια πολιτική σταδιοδρομία σε εθνική κλίμακα. Περιφέρουν την κενότητα τους και όπως κάθε συνεπής καριερίστας, χτίζουν το συναινετικό προφίλ τους.

Είναι πάντα πρόθυμοι να διαβουλευτούν με τους πολίτες. Οι συνελεύσεις γειτονιάς ή τα ανοικτά δημοτικά συμβούλια που συγκαλούν είναι σκέτο ανέκδοτο. Οποιος έχει βρεθεί σε τέτοια διαδικασία μετανιώνει την ώρα και τη στιγμή. Αφού πρώτα ο κάθε δήμαρχος, αντιδήμαρχος και επικεφαλής παράταξης αγορεύσει επί ώρες λιβανίζοντας το έργο του, το λόγο παίρνουν οι εκπρόσωποι των εξωρα-

ϊστικών συλλόγων, που χρηματοδοτούνται από το δήμο, για να θέσουν τις απόψεις τους. Αν περισσέψει χρόνος θα μιλήσει για δυο λεπτά και κάποιος πολίτης που αφελώς είχε πιστέψει τις διακυρξίες περί άμεσης δημοκρατίας της δημοτικής αρχής. Η διαδικασία θα λήξει, οι γνώμες θα καταγραφούν ώστε να αναλάβουν μετά οι ειδήμονες δημοτικοί σύμβουλοι να τις ενσωματώσουν στα σχέδιά τους αφαιρώντας βέβαια οτιδήποτε οι ίδιοι δεν εγκρίνουν. Ας μη γελιόμαστε. Απ' τη στιγμή που θα εκλεγούν οι κύριοι και οι κυρίες αυτοί, συμπεριφέρονται σαν απόλυτοι άρχοντες περιφρονώντας τις πραγματικές ανάγκες της πόλης, βασιζόμενοι στην αδιαφορία και την παραίτηση από τα κοινά.

Είναι βέβαια πάνω απ' όλα δημοκράτες! Αρκεί βέβαια η δημοκρατία να τους εξυπηρετεί. Ετσι εντάσσονται σε κάποια τοπική παράταξη η οποία τις περισσότερες φορές είναι το παράρτημα κάποιου κόμματος. Εντελώς δημοκρατικά υπακούουν πειθήνια στις εντολές του αρχηγού – υποψηφίου δημάρχου και αν εκείνος δεν τους ανταμείψει με αξιώματα και θέσεις τότε ίσως επαναστατήσουν ανακαλύπτοντας ξαφνικά τη φαυλότητά του και την υποταγή του στα συμφέροντα. Σε ό,τι αφορά τις δημοτικές παρατάξεις, αυτές αναπαράγουν τις παθογένειες των κομματικών μηχανισμών. Ιντριγκες, δολοπλοκίες, συντροφικά μαχαιρώματα, αποφάσεις που παίρνονται εν κρυπτώ. Πρόκειται για την απεχθέστερη μορφή πολιτικής, εκείνη που διαδραματίζεται στο παρασκήνιο χωρίς ο πολίτης να μπορεί να συμμετέχει ή να αντιλαμβάνεται τις προθέσεις και τους πραγματικούς στόχους των πολιτικών. Κλειστές κλίκες δηλαδή, αποτελούμενες από «επαγγελματίες», οι οποίοι ως πρώτιστο μέλημα έχουν την αναπαραγωγή της δικής τους εξουσίας πάνω στους «αδαείς» κατοίκους – ψηφοφόρους.

Τέλος, είναι πάνω απ' όλα ανεξάρτητοι, προϊόντα της τοπικής κοινωνίας! Και μόνο το γεγονός ότι για να εκλεγεί κάποιος δήμαρχος πρέπει να πάρει το χρίσμα ενός κόμματος λέει πολλά για την ανεξαρτησία της τοπικής αυτοδιοίκησης. Πρόκειται για άλλη μια έννοια κενή περιεχομένου. Κανείς δήμος δεν αυτοδιοικείται ουσιαστικά αφού είναι πάντα η κεντρική εξουσία που θέτει το πλαίσιο μέσα στο

οποίο θα κινηθεί. Κανένα δημοτικό συμβούλιο δεν μπορεί να πάρει αποφάσεις που να επηρεάζουν δραστικά την οικονομική ζωή για παράδειγμα (φορολόγηση κερδοφόρων επιχειρήσεων που βρίσκονται στα όρια του δήμου, ώστε να χρηματοδοτηθούν κοινωνικές υποδομές). Ετσι όμως καμιά προσπάθεια χειραφέτησης της τοπικής κοινωνίας από τις επιλογές της κεντρικής εξουσίας δεν μπορεί να ευοδωθεί. Αντιθέτως, οι βασικές κατευθύνσεις που ακολουθούν οι δήμοι είναι αυτές του κράτους στα περισσότερα και βασικότερα θέματα.

3

Αν ρίξουμε μια ματιά στην πόλη μας θα αντιληφθούμε εύκολα γιατί δήμος και κεντρική κυβέρνηση βαδίζουν χέρι χέρι. Κανένα δημοτικό συμβούλιο δεν είχε ουσιαστικό λόγο στα μεγάλα κρατικά έργα (π.χ. Αττική οδός) που κατέστρεψαν τον Υμηττό, το Κοντόπευκο και άλλες περιοχές της πόλης μας. Ούτε καν την υπογειοποίηση της Αττικής οδού που θα έσωζε κάποια στρέμματα πρασίνου στο Κοντόπευκο δεν μπόρεσαν να πετύχουν. Κανένα δημοτικό συμβούλιο δεν αντιστάθηκε στην επέλαση του εμπορίου σε κάθε πιθανή ανθρώπινη εκδήλωση. Αντίθετα φρόντισε να ενισχύσει την επιχειρηματική κερδοφορία σε βάρος των πραγματικών αναγκών της κοινωνίας. Το κτήμα Σιστοβάρη για παράδειγμα, αντί να περιέλθει, όπως όριζε η διαθήκη του ιδιοκτήτη του, στο δήμο αφέθηκε εντέχνως να γίνει κέντρο διασκέδασης, ένα πραγματικό «κόσμημα» για την πόλη, όπως καυχώνται τα δημοσιογραφικά φερέφωνα του δήμου μας. Το δε δημοτικό συμβούλιο εξακολουθεί να αδειοδοτεί τη λειτουργία αυτού του εκτρώματος αγνοώντας τις διαμαρτυρίες περιοίκων και κατοίκων όπως ακριβώς το κράτος στηρίζει επιχειρηματίες σε βάρος πολιτών. Και όπως ακριβώς επιχειρηματίες χορηγούν κρατικές δράσεις για να χτίσουν ένα κοινωνικό πρόσωπο έτσι και ο ιδιοκτήτης του Da Vinci χορηγεί εκδηλώσεις του δήμου ανταποδίδοντας τις χάρες. Αλλά το δημοτικό συμβούλιο δεν είχε καιρό να ασχοληθεί με αυτά. Προτίμησε να καταπολεμήσει την τοπική εγκληματικότητα (εδώ γελάμε) εναρμονιζόμενο πλήρως με την ασφυκτική αστυνομοκρατία που ζούμε εδώ και καιρό στα πλαίσια της αντιτρομοκρατικής υστερίας. Ετσι ψήφισε την ίδρυση των

ΤΟΣΠΑ, υιοθετώντας κατά γράμμα την υπουργική εγκύκλιο που ζητούσε από τους δήμους να εφαρμόσουν δράσεις κατά της παραβατικότητας. Περισσότερη επιτήρηση στους δρόμους και τις πλατείες δηλαδή, ώστε να διασφαλιστεί ότι η νεολαία κυρίως δεν θα παρεκκλίνει σε συμπεριφορές διαφορετικές από το μοντέλο ζωής και κατανάλωσης που η εξουσία έχει κατασκευάσει για λογαριασμό της. Και που η δημοτική αρχή έχει αναλάβει να διεκπεραιώσει στο τοπικό επίπεδο. Ούτε βέβαια μπορεί να περιμένει κανείς ότι συμμετέχοντας στο εκλογικό πανηγυράκι μπορεί να αλλάξει τα πράγματα.

Η συμμετοχή διαιωνίζει τη λογική της ανάθεσης. Οση καλή θέληση και αν υπάρχει από όσους συγκροτούν ανεξάρτητες δημοτικές κινήσεις, είναι βέβαιο ότι οι δημότες που είναι ήδη συνηθισμένοι και εκπαιδευμένοι από το υπάρχον σύστημα να αναζητούν «σωτήρες», πολύ δύσκολα θα τις πλαισιώσουν με τέτοιο τρόπο ώστε να πραγματώνονται οι αρχές της άμεσης δημοκρατίας. Στην καλύτερη περίπτωση θα παρίστανται σε ορισμένες συγκεντρώσεις, θα λένε τη γνώμη τους και έπειτα θα αναθέτουν σε κάποιες επιτροπές να συνεχίσουν, χωρίς να μπορούν να παρακολουθούν το έργο τους. Επιπλέον η συμμετοχή στις εκλογές αφαιρεί την ουσία της κριτικής που μπορεί να γίνει από μια αμεσοδημοκρατική – ελευθεριακή σκοπιά, αφού προσφέρει στους υπέρμαχους του αντιπροσωπευτικού – ολιγαρχικού συστήματος την ευκαιρία να κατηγορήσουν τους αντιπάλους τους ότι και αυτοί αποδέχονται τη δική τους λογική και πολιτική. Εξάλλου, στις τωρινές συγκυρίες είναι βέβαιο

ότι τέτοιες κινήσεις δεν μπορούν να αποκτήσουν πλειοψηφία στο δημοτικό συμβούλιο αλλά μόνο να εκλέξουν ένα σύμβουλο ο οποίος θα ασκεί συστηματική αντιπολίτευση χωρίς να μπορεί να αλλάξει ουσιαστικά κάτι. Αν σκοπός είναι απλώς να φέρουν στην ατζέντα τις θεματικές της άμεσης δημοκρατίας, κάτι τέτοιο μπορεί ευκολότερα να γίνει μέσω της τακτικής σύγκλησης συνελεύσεων, όπου και η προσωπική επαφή διασφαλίζεται, έστω και την περίοδο των τοπικών εκλογών, όπου το ενδιαφέρον των κατοίκων αυξάνεται. Ωστόσο, το μεγαλύτερο εμπόδιο βρίσκεται στο ίδιο το θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας των δήμων, του οποίου οι εκλογές αποτελούν τη νομιμοποίηση. Αυτό το πλαίσιο είναι αντίθετο με τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας. Οι αρμοδιότητες των δήμων είναι περιορισμένες, αυστηρά καθορισμένες από την κεντρική εξουσία. Ακόμη και αν μια κίνηση αποκτούσε την πλειοψηφία στο δημοτικό συμβούλιο και ήθελε να παραμείνει συνεπής στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, θα ερχόταν σε σύγκρουση με την κεντρική εξουσία ή θα παρακολουθούσε ανήμπορη τις εξελίξεις.

4

Μια αληθινή ενασχόληση με τα κοινά δεν θα μπορούσε παρά να προϋποθέτει την πραγματική δυνατότητα των ανθρώπων για άσκηση ελέγχου πάνω στις ζωές, το χρόνο και το πεδίο δράσης τους. Προϋποθέτει ακόμα την καλλιέργεια και ισχυροποίηση των δεσμών μεταξύ των συνανθρώπων και του περιβάλλοντός

τους. Την κατάργηση των εμπορευματικών σχέσεων, της λογικής της εξατομίκευσης, του βιασμού της -σε βαθμό εξόντωσης- μισθωτής σκλαβιάς. Όταν το παιχνίδι παίζεται με βάση τους συσχετισμούς μεταξύ μεγάλων και μικρών ιδιοκτησιών, στις κατευθύνσεις της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, τότε ο ρόλος του απλού λαού δεν είναι άλλος από αυτόν του μαϊντανού - εθελοντή.

Η απαξίωση της εκλογικής διαδικασίας είναι μόνο η αφετηρία για την κοινωνική χειραφέτηση. Προσοχή! Μη συγχέουμε την εκλογική απαξίωση με την πολιτική αδιαφορία που τόσο επίμονα οι κυρίαρχοι προσπαθούν, και έχουν καταφέρει σε μεγάλο βαθμό, να εμφυσήσουν στον κόσμο, εγκλωβίζοντας τον σε λαβυρίνθους ικανοποίησης πλαστών αναγκών. Αντίθετα, είναι τα κομματικά «μαγαζιά» που δεν έχουν καμία σχέση με την πολιτική. Συνεπώς μιλάμε για μια απαξίωση που, αν και από μόνη της είναι ήδη ένα ηχηρό μήνυμα πως δεν τους έχουμε ανάγκη, οφείλει να εξελιχθεί σε δράση, ειδάλλως δίνει έδαφος στις προαναφερθείσες θεωρίες περί πολιτικής αδιαφορίας και άλλοι στους επαγγελματίες «ειδικούς» της διαχείρισης της ζωής μας. Και η δράση για μας δεν μπορεί παρά να έχει αυτοοργανωμένα, αντιεραρχικά χαρακτηριστικά και να πραγματώνεται με συλλογικούς όρους ισοτιμίας και αλληλοσεβασμού.

Αν θέλουμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας ενεργά μέλη της κοινωνίας, εφόσον αυτό μας ενδιαφέρει, οφείλουμε να ξαναανακαλύψουμε το δημόσιο χώρο και να τον οικειοποιηθούμε, επιστρέφοντας του το χαμένο του περιε-

χόμενο. Οφείλουμε να δημιουργούμε και να ενισχύουμε αυτοοργανωμένους κοινωνικούς χώρους και αντίστοιχες κινήσεις (επιτροπές γειτονιάς), πολεμώντας ταυτόχρονα τις λογικές του ατομικού συμφέροντος, το φιλτράρισμα των πάντων μέσα από τους συσχετισμούς της εμπορευματικής συνδιαλλαγής, σε πείσμα όσων προσπαθούν να μας πείσουν ότι αποτελεί μονόδρομο ευημερίας. Οφείλουμε να συναντηθούμε, να συζητήσουμε και να πράξουμε για τα ζητήματα που μας απασχολούν. Ετσι είναι η αληθινή «συμμετοχή στα κοινά». Κανένας επαγγελματίας πολιτικάντης δεν θα ενδιαφερθεί ποτέ για τα πραγματικά προβλήματα μας καλύτερα από εμάς τους ίδιους.

5

Στα πλαίσια μιας ελευθεριακής οργάνωσης της κοινωνίας οι δήμοι και η κοινοτική αυτοδιεύθυνση έχουν πρωταρχική σημασία. Πρόκειται όμως για ένα θεσμικό πλαίσιο ριζικά διαφορετικό από το υπάρχον. Ας προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε ορισμένες βασικές κατευθύνσεις αυτού του πλαισίου.

Α) Οι συνελεύσεις γειτονιάς, από διακοσμητική διαδικασία, μετατρέπονται στο καθοριστικό όργανο διαβούλευσης και λήψης αποφάσεων. Συγκαλούνται σε τακτική βάση, είναι ανοικτές σε όλους τους κατοίκους και οι αποφάσεις τους έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα. Όσοι αναλαμβάνουν να τις υλοποιήσουν οφείλουν έπειτα να λογοδοτήσουν σε αυτές. Η ενότητα της πόλης διασφαλίζεται από τη σύνδεση των γειτονιών σε μια ομοσπονδιακή βάση. Ετσι π.χ. η Αγία

Παρασκευή θα μπορούσε να διαθέτει 4 ή 5 συνελεύσεις γειτονιάς, οι οποίες με τη σειρά τους θα συνδέονταν μεταξύ τους μέσω μιας διευρυμένης συνέλευσης όπου θα μετείχαν εκπρόσωποι – διαφορετικοί κάθε φορά – των γειτονιών. Επιπλέον η κάθε κοινότητα θα είχε το δικαίωμα να επιλέγει το δικό της καταστατικό χάρτη, τον οποίο η οποιαδήποτε κεντρική διεύθυνση θα ήταν υποχρεωμένη να αποδεχτεί.

Β) Είναι προφανές ότι η διεύθυνση μιας πόλης απαιτεί την ύπαρξη οργάνων που θα αναλαμβάνουν την εκτέλεση των αποφάσεων της συνέλευσης. Ο τρόπος επάνδρωσης αυτών των οργάνων μπορεί να ποικίλει: εκλογή, ορισμός, κλήρωση... Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι τα όργανα αυτά είναι υποχρεωμένα να δρουν μέσα στα πλαίσια που έχουν θέσει οι συνελεύσεις, οφείλουν να λογοδοτούν συνεχώς σε αυτές και είναι τέλος ανακλητά. Αν δηλαδή μια συνέλευση κρίνει ότι κάποιος δεν κάνει σωστά τη δουλειά του, έχει το δικαίωμα να του αφαιρέσει το αξίωμα. Περαιτέρω ασφαλιστικές δικλείδες θα μπορούσαν να περιορίζουν το διάστημα άσκησης των καθηκόντων έτσι ώστε να μην ανακυκλώνονται τα ίδια πρόσωπα στις ίδιες θέσεις. Με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο περιορίζεται η συγκέντρωση δύναμης στα χέρια των ιδίων προσώπων αλλά και ευνοείται η ανάληψη ευθυνών από όλους τους κατοίκους, κάτι που είναι αναγκαίο για τη συγκρότηση κοινοτήτων ελευθερίας και ισότητας, αλλά και τη δημιουργία αυτόνομων προσωπικοτήτων που θα δρουν μέσα σε αυτές.

Για να γίνουν βέβαια όλα αυτά είναι απαραίτητη η απελευθέρωση από την οικονομική εκμετάλλευση. Γιατί φυσικά καμιά πραγματική δημοκρατία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς οικονομική και κοινωνική ισότητα. Είναι παράλογο να περιμένει κανείς από έναν πολίτη που δουλεύει εξα-

ντλητικά για να επιβιώσει να συμμετέχει στα κοινά την ώρα που το αφεντικό του έχει άπλετο χρόνο για να το κάνει. Με άλλα λόγια, μέσα σε μια ελευθεριακή κοινότητα πραγματώνεται το ξεπέραςμα των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και η κοινοτικοποίηση της οικονομίας με στόχο η εργασία και τα προϊόντα της να ακολουθούν πορεία από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι η οικονομική δραστηριότητα αποφασίζεται και ασκείται από τις κοινότητες, οι οποίες συνδέονται μεταξύ τους με σχέσεις αλληλεξάρτησης και συμπληρωματικότητας. Τα ίδια τα μέλη της κοινότητας ορίζουν τι, πώς και για ποιο λόγο θα παράγεται, τι είδους υπηρεσίες θα παρέχονται και πώς όλα αυτά θα συμβάλλουν στην ευημερία της κοινότητας και στην καλλιέργεια σχέσεων με τις υπόλοιπες. Με αυτόν τον τρόπο η οικονομία επανακτά την πραγματική θέση της ως μια ανθρώπινη δραστηριότητα ανάμεσα στις άλλες και παύει να είναι ο μπαμπούλας που επιβάλλει τις δικές του επιλογές στην κοινωνία. Η κοινοτικοποιημένη οικονομία δεν αποσκοπεί ούτε στην απεριορίστη αύξηση της κερδοφορίας ούτε στη συνεχή ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που τελικά έχουν εκφυλίσει τις ανθρώπινες σχέσεις και καταστρέψει τη φύση. Αντιθέτως, προσφέρει το κατάλληλο υλικό υπόβαθρο ώστε ο κάθε άνθρωπος να μπορεί να επιδίδεται στις αναζητήσεις που του ταιριάζουν.

Με άλλα λόγια η οικονομία τίθεται στην υπηρεσία του ανθρώπου και όχι ο άνθρωπος στην υπηρεσία της οικονομίας. Παράλληλα οι ελευθεριακές κοινότητες είναι αντίθετες όχι στις συγκρούσεις και τις εντάσεις αλλά στις μισαλλοδοξίες και τους ρατσιστικούς φανατισμούς, στην εκμετάλλευση και στην κάθε είδους εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο.

Από την καπιταλιστική κρίση στην κοινωνική αυτοδιεύθυνση

Ομάδα ελευθεριακών κομμουνιστών, Περιοδικό Ανεπίκαιρα

Δεν τους χρωστάμε – μας χρωστάνε

Τα ΜΜΕ πρωτοστατούν ως το βαρύ πυροβολικό ενός συστήματος σε χρεοκοπία, που προσπαθεί να συσκοτίσει τις αιτίες και τη φύση της **κρίσης / δημοσιονομικής κατάρρευσης** και να παρουσιάσει ως ‘αναγκαία’ τα μέτρα εις βάρος μισθωτών, ανέργων, συνταξιούχων.

Μιλούν για αγορές, για επιβεβλημένες λύσεις, για ‘σωτηρία της εθνικής οικονομίας’. Δε μιλούν ποτέ για την επιχειρηματική ελίτ που χρόνια τώρα κερδίζει ληστεύοντας, εκβιάζοντας, φοροδιαφεύγοντας. Για τα δισεκατομμύρια ευρώ του χρέους που προέρχονται από τους Ολυμπιακούς Αγώνες, τα “μέτρα ασφαλείας-C4I κλπ.”, τα 33+ δις προς τις τράπεζες (για να πούμε μόνο τα πρόσφατα), τα μικρά και μεγάλα καθημερινά εγκλήματα της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Δε μιλούν ποτέ για το ότι και πριν την κρίση υπήρχε επισφάλεια, ατελείωτα ωράρια, ανασφάλιστη εργασία, ακρίβεια, μισθοί και συντάξεις πείνας.

Ξεχνούν ότι αυτό που εδώ και 20 χρόνια ονομάζανε **ανάπτυξη** ήταν βουτηγμένο στο αίμα των εργατικών ‘ατυχημάτων’ (περίπου 170 νεκροί το χρόνο...) και τη λεηλασία των ‘άλλων’, είτε εδώ (ως μετανάστες) είτε αλλού: στον τρίτο κόσμο, στα βαλκάνια, στα παγκόσμια κάτεργα της Αφρικής και της Ασίας, στους περιφερειακούς πολέμους και τις ‘ειρηνευτικές/ανθρωπιστικές αποστολές’. Οτι τα ελληνικά αφεντικά πλούτισαν με την επέκταση στα βαλκάνια (σε μια σειρά σημαντικούς κλάδους όπως τράπεζες, τηλεπικοινωνίες, κατασκευές, κλπ.), πήραν δημόσιο χρήμα, έστησαν διάφορες βιτρίνες, ενώ το μόνο που ‘αναπτυσσόταν’ εδώ ήταν ‘ο τουρισμός και οι υπηρεσί-

Το κείμενο αποτελεί εισήγηση για την εκδήλωση
Από την καπιταλιστική κρίση στην κοινωνική αυτοδιεύθυνση
στην Κατάληψη κτήματος Πραποπούλου
στις 20.06.10

ες' και, παράλληλα, οι σχέσεις των πάσης φύσης εγκληματικών κυκλωμάτων με το κράτος. Ούτε καν δηλαδή η παραγωγική βάση του εγχώριου καπιταλισμού δεν αναπτυσσόταν – το μόνο που μεθοδευόταν σταθερά ήταν η αποδιάρθρωση και **υποτίμηση της εργασίας**. Ετσι αύξανε το ΑΕΠ (η 'εθνική οικονομία' των αφεντικών), ενώ το 'αεπ' των εργατών, των πραγματικών δημιουργών του πλούτου, ήταν δανεικό.

Αποκρύπτουν πως η **κρίση** δεν είναι το αποτέλεσμα της πλεονεξίας κάποιων golden boys, όπως τους βολεύει να το παρουσιάζουν, αλλά **δομικό στοιχείο** του καπιταλιστικού συστήματος. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική της τελευταίας 20ετίας που στην Ελλάδα εντάθηκε στα χρόνια του 'εκσυγχρονισμού' μείωσε πραγματικούς μισθούς και συντάξεις, αποδιάρθρωσε εργασιακές σχέσεις και δικαιώματα, απελευθέρωσε περαιτέρω τομείς όπως ο χρηματοοικονομικός/τραπεζικός. Ετσι αυξήθηκε η 'ανταγωνιστικότητα' (τα μέγιστα συνέβαλε η υπερεκμετάλλευση των μεταναστών και η εκμετάλλευση των βαλκανικών χωρών) στην πλάτη της εργασίας, μειώθηκε όμως η δυνατότητα του κόσμου να αγοράσει αυτά που ο ίδιος παρήγαγε.

Η ανάγκη για υπερκατανάλωση εμπορευμάτων, που τα αφεντικά χρειάζονταν, ο καταγισμός του θεάματος επέβαλλε αλλά ο διαρκώς συρρικνούμενος πραγματικός μισθός (η 'αγοραστική δύναμη') δεν επέτρεπε, εκπληρώθηκε για κάποια χρόνια μέσω της απατηλής υπόσχεσης

του πλαστικού χρήματος. Σε μία χρονική συγκυρία όπου οι αποταμιεύσεις ενός σημαντικού μέρους της κοινωνίας είχαν σαρωθεί από την απάτη του χρηματιστηρίου (μαζική μεταφορά πλούτου από τους πολλούς στους λίγους) ενώ ταυτόχρονα τα καταναλωτικά ήθη εισχωρούσαν σε κάθε πτυχή της ζωής, οι πιστωτικές κάρτες και τα δάνεια έγιναν αναπόσπαστο μέρος μιας αναδυόμενης καταναλωτικής συνείδησης – και άλλαξαν συνειδήσεις: όποιος μπορεί άμεσα, στο τώρα, να αγοράσει σχεδόν ό, τι θέλει παρότι δεν του το επιτρέπει ο μισθός του, σταματάει να θεωρεί επιτακτική την ανάγκη να παλέψει στο τώρα για την αύξηση αυτού του μισθού· όποιος μπορεί ατομικά, με δανεικά, να καλύψει τις (πραγματικές ή πλαστές) ανάγκες του, ξεχνά την όποια έννοια συλλογικού αγώνα· όποιος χρωστάει στις κάρτες τα μαλλιοκέφάλά του, τελεί υπό ομηρία και που κουράγιο για 'θεωρίες' και διεκδικήσεις. Τότε αρκούσε που 'ο πελάτης ήταν βασιλιάς' – κοινωνική συναίνεση με δανεικά.

Ταυτόχρονα το κεφάλαιο και οι τράπεζες απομυζούσαν τεράστια κέρδη, έχοντας ανακαλύψει το θαυμαστό κόσμο της χρηματοπιστωτικής κερδοφορίας. Το χρήμα γεννάει χρήμα! Επισφαλή δάνεια που δίνονταν αφειδώς στους υποτελείς, κεφάλαια ασφαλιστικών ταμείων, συνταξιοδοτικά προγράμματα, ασφαλιστήρια ζωής και πολλά άλλα μετατρέπονταν σε 'σύνθετα χρηματοοικονομικά προϊόντα', τζογάρονταν και απέφεραν τεράστια λογιστικά κέρδη – ένα αλισβερίσι που αποκαλούν 'ελεύθερη κίνη-

ση κεφαλαίων'. Τα 'χρηματοοικονομικά' έγιναν από τους πλέον περιζήτητους κλάδους σπουδών (ουρές σε ασοεε, πα. πει. και αγγλία), η κότα που γεννάει τα χρυσά αυγά. Οικονομία των υπηρεσιών! Πόσα και πόσα ψώνια, πόσα και πόσα στελέχη, νέοι, ανερχόμενοι δυναμικοί executives ξεπήδησαν εκείνο τον καιρό. Ταυτόχρονα μερικές εκατοντάδες άνθρωποι πέθαιναν κάθε χρόνο επειδή η υποχρηματοδότηση της υγείας στερούσε μερικές δεκάδες κρεβάτια εντατικής από τα νοσοκομεία της χώρας.

Και σήμερα που η φούσκα έσκασε και το σύστημα οδηγήθηκε σε κρίση εξαιτίας της ίδιας της ανθρωποφαγίας του, με κράτη όπως το ελληνικό υπερχρεωμένα για να σώσουν και να ισχυροποιήσουν τις τράπεζές τους¹ που έπαιξαν και έχασαν, τώρα καλούνται για άλλη μία φορά, ακόμα πιο άγρια και ωμά, οι από κάτω να σώσουν τις τράπεζες, ελληνικές (σε μεγάλο βαθμό) και ξένες. Κάθε ευρώ που μας παίρνουν (από το μισθό, τη σύνταξη, την ασφάλιση, την περίθαλψη) πάει κατευθείαν σε αυτές². Τώρα που το ιδεολόγημα της διαρκούς ανάπτυξης δεν πείθει πια κανέναν, τα αφεντικά και οι εκπρόσωποί τους επιστρατεύουν τον πατριωτισμό για να πείσουν τους εκμεταλλευόμενους να θυσιάσουν για τους εκμεταλλευτές τους με την καραμέλα του 'φταίμε όλοι – όλοι μαζί να σώσουμε την χώρα', ενώ ταυτόχρονα εξαπολύουν εκστρατείες καταστολής και τρόμο-υστερίας και γεμίζουν τους δρόμους με αστυνομία (μα πόσοι μπάτσοι πια; τελειωμό δεν έχουν, εδώ το κράτος δεν κάνει οικονομία)³. Και όλα αυτά σε

ένα κοινωνικό έδαφος για χρόνια ποτισμένο με από-πολιτικοποίηση, γελοία πρότυπα, κυνισμό και ατομισμό.

Τελικά το χειρότερο σημείο αυτής της κρίσης δεν είναι ούτε το έλλειμμα, ούτε το χρέος, ούτε το ΔΝΤ. Είναι το ότι βρίσκει την κοινωνία να ψάχνει αμήχανα τι ακριβώς της συμβαίνει, διαιρεμένη σε άτομα-καταναλωτές, που ο καθένας προσπαθεί να βρει μια ατομική διέξοδο, ή ακόμα χειρότερα στρέφεται εναντίον του διπλανού του (ο ένας κλάδος ενάντια στον άλλο, οι ιδιωτικοί υπάλληλοι εναντίον των δημοσίων, κλπ.) ή σε κάποιες περιπτώσεις καταφεύγει σε ρατσιστικές και φασιστικές αντιλήψεις⁴. 'Η αφήνει την πρωτοβουλία των κινήσεων/αντιδράσεων σε κόμματα, ξεπουλημένους (κάτι που είναι πλέον ξεκάθαρο σε όλο και περισσότερους, αν όχι σε όλους) καθεστωτικούς συνδικαλιστές (ΓΣΕΕ) ή τους σταλινικούς συναδέλφους τους (ΠΑΜΕ). Το μόνο σίγουρο, σε ένα τέτοιο κοινωνικό έδαφος, η εξουσία τρίβει τα χέρια της και επιφυλάσσει ακόμα χειρότερες μέρες.

Εκτός και αν όσοι υφίστανται τις επιπτώσεις της "κρίσης" συνειδητοποιήσουν επιτέλους τη συλλογική τους δύναμη και παλέψουν στη βάση της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της αδιαμεσολάβητης δράσης. 'Ωστε να οικοδομηθεί ένας κόσμος συντροφικότητας και δικαιοσύνης, ικανός να οργανώσει τις άμυνές του και να διατυπώσει τις προτάσεις του απέναντι στη νέα επίθεση της εξουσίας και του κεφαλαίου.

1. Το κράτος έχει φοβερή σχέση με την τράπεζα. Η τράπεζα πέφτει έξω, το κράτος της δίνει 35 δις για να τη σώσει, μπατιρίζει το ίδιο, και ζητά από την τράπεζα δανεικά (εκδίδοντας ομόλογα). Αυτή δανείζεται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με 1% επιτόκιο, και πάει και δανείζει στο κράτος με 5-6%. Ταυτόχρονα σορτάρει ομόλογα, συνεργάζεται με ξένους οίκους αξιολόγησης και λοιπά αρπακτικά του σιναφιού της, δημιουργεί κλίμα, ανεβάζει τα spreads και κερδίζει ακόμα περισσότερα!

2. Θα είχε ενδιαφέρον πόσοι πολίτες θα απαντούσαν στα γκάλοπ ότι τα 'μέτρα, αν και άδικα, είναι αναγκαία', εάν μάθαινε από -κατά τ' άλλα λαλίστατα- ΜΜΕ ότι όλη αυτή η επιδρομή στο εισόδημα υπό τη μορφή μόνιμων διαρθρωτικών αλλαγών, εξοικονομεί στο κράτος πολύ λιγότερο απ'

όσο θα εξοικονομούσε μία μικρή μόνο πτώση του ποσοστού κέρδους (επιτοκίου) των δανειστών του. Αλλά κάτι πρέπει να βγάλει και η τράπεζα για τις υπηρεσίες της.

3. Σε συνθήκες κρίσης όπου το θέλητρο της κατανάλωσης εξασθενεί ή και εξαφανίζεται, τη διαχείριση της κοινωνικής ομαλότητας αναλαμβάνει η παραδοσιακή κρατική βία/καταστολή ενάντια σε διεκδικήσεις, απεργίες, πορείες, κλπ. Οπότε αναμείνατε και άλλους μπάτσους-εδώ δεν έχει κρίση!

4. Οι δημαγωγοί -της ακροδεξιάς και όχι μόνο- είναι πάντα έτοιμοι να στρέψουν την οργή της κοινωνίας προς τον πιο αδύναμο κρίκο, τους μετανάστες, παρουσιάζοντας τα θύματα της κρίσης ως υπαίτιους.

**Καμιά ελευθερία χωρίς κομμουνισμό,
κανένα κομμουνισμό χωρίς ελευθερία**

Ο αγώνας για την τοπική αυτοδιεύθυνση, είναι και αγώνας όλων των εκμεταλλευομένων να επανακτήσουν τον βίαια απαλλοτριωμένο πλούτο και να τον διαχειριστούν σε τοπικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο. Η αυτοοργάνωση της οικονομίας ακολουθεί τη συλλογιστική της οριζόντιας ελευθεριακής πολιτικής οργάνωσης.

Η ελευθεριακή κοινότητα ενσωματώνει την οικονομία μέσα στην κοινωνία. Ενσωματώνει την τεχνολογία, την παραγωγική διαδικασία και την επιστήμη μέσα στην κοινωνική διεργασία. Κάθε αντίληψη που θεωρεί την οικονομία ως μια ξεχωριστή διαδικασία που επιβάλλει στην κοινωνία τις αξίες και την πολιτική συγκρότηση, είναι εχθρική για την εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού στο ζήτημα της ελευθερίας, της μοιρασιάς των αγαθών και του σεβασμού στη φύση.

Η κοινοτικοποίηση της οικονομίας είναι βασικά το σύμβολο της καθημερινής οικονομίας. Είναι η οικονομία της κοινότητας, που ελέγχεται άμεσα από τα μέλη της. Επιδιώκοντας την αυτοδυναμία τόσο ενάντια στην κλειστοφοβική αυτάρκεια όσο και ενάντια στην εξαρτημένη οικονομία, η κάθε κοινότητα είναι ένας κρίκος αλληλεξάρτησης σε μια διεθνή αυτοδιευθυνόμενη οικονομία. Η κοινοτικοποίηση της οικονομίας εμπεριέχει την άρνηση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και αποτελεί το ξεπέρασμα του δίπολου ιδιωτική ή κρατική ιδιοκτησία των παραγωγικών δυνάμεων. Αποτελεί την εφικτή μορφή του κομμουνισμού, οριζόμενου ως τη σχέση αυτή κατά την οποία η εργασία και τα προϊόντα της ακολουθούν πορεία από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του.

Η άμεση δημοκρατία των λαϊκών συνελεύσεων, οι ελεύθερες συμφωνίες των ομόσπονδων κοινοτήτων, τα κοινωνικά συμβούλια, η άμεσα ανακλητή και κυκλική αντιπροσώπευση, είναι οι αναγκαίες προϋποθέσεις για το

πέρασμα από τη διαχείριση των ανθρώπων στη διαχείριση των πραγμάτων, δηλαδή στην αυτοδιεύθυνση της οικονομίας.

Ο σχεδιασμός για την εξοικονόμηση πόρων για την κάλυψη των βασικών αναγκών όσο και των αναγκών της υπέρβασης της καθημερινότητας είναι έργο που αφορά τόσο την κάθε κοινότητα ξεχωριστά όσο και την ευρύτερη ανθρωπότητα. Κάθε κοινότητα δίνει την ξεχωριστή της πινελιά στην οικονομία, όχι απλά ως μια αναγκαία και

υποχρεωτική συνθήκη αλλά και ως δημιουργία ή τέχνη. Η αποκέντρωση είναι βασικό συστατικό τόσο την οικονομίας όσο και της ελευθεριακής πολιτικής. Κανένα κέντρο δεν μπορεί να διευθύνει την οικονομία όπως και κανένα κέντρο δεν μπορεί να κάνει πολιτική εις βάρος των πολλών. Η κοινοτικοποιημένη οικονομία έχει ως βάση τις αποκεντρωμένες κοινότητες των οποίων οι άμεσα ανακλητοί εκπρόσωποί τους, συνεννοούνται σε δίκτυα για τα γενικότερα ζητήματα της στενής ή ευρύτερης περιφέρειας και όλου του κόσμου. Το κράτος καταργείται και μέσα από αυτή τη διαδικασία δίνει τη θέση του σε θεσμούς αυτοοργάνωσης και σε οριζόντιες δομές.

Η οικονομία τίθεται ενάντια στην απεριόριστη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που έχουν επιβάλει και συνεχίζουν τόσο οι φιλελεύθερες όσο και οι κρατικο-σοσιαλιστικές ολιγαρχίες, κάνοντας σοβαρή ζημία στη φύση αλλά και στην κοινωνική ελευθερία. Η εξέλιξη και οι νεωτερισμοί, οι τεχνολογικές εφαρμογές και οι επιστημονικές μελέτες συνάδουν με το σεβασμό στη φύση, με τα εν δυνάμει μικρής κλίμακας έργα -ευπρόσιτα στην κοινότητα των μη ειδικών- με την ολοένα και περισσότερη απαλλαγή από το μόχθο, καθώς και με τις πνευματικές αναζητήσεις των ελεύθερων ανθρώπων.

Η οικονομία ως τα του οίκου νέμω (=μοιράζω) αποτελεί τον τρόπο με τον οποίο είναι οργανωμένη η παραγωγή, κατανομή και κατανάλωση αγαθών και έχει μια τέτοια ηθική διάσταση την οποία αν τη χάσει είτε θα εξελιχθεί σε μηχανισμό προνομίων ή θα λεηλατήσει τη φύση ή θα τα κάνει και τα δυο, όπως συμβαίνει σήμερα. Από την άλλη επιδιώκουμε μια οικονομία που θα επιφέρει την ισότητα στους «άνισους» ενάντια στην ανισότητα των ίσων του εξουσιαστικού πολιτισμού.

Στην ελευθεριακή κοινότητα πραγματοποιείται η αντικατάσταση των αξιών και των θεσμών του ανταγωνισμού με αυτών της ισότιμης συνεργασίας με στόχο την επιβίωση αρχικά και την δημιουργική εξέλιξη των κοινοτήτων. Στόχος είναι το να μπορέσουν οι κοινότητες των ανθρώ-

πων να μπορούν να ζουν και να εξελίσσουν τον πολιτισμό τους εκεί όπου γεννιούνται και να μην χρειάζεται να μεταναστεύουν. Το ταξίδι για την ανταλλαγή αλλά και τη γνωριμία με το διαφορετικό οφείλει να εμπεριέχει ως συστατικό του το σεβασμό στη διαφορά όταν αυτή δεν ταυτίζεται με προνόμιο, με εκμετάλλευση και με το ψυχικό ή σωματικό βασανιστήριο.

Στην κοινοτικοποιημένη οικονομία έχουμε ως συνοδηγό το κοινοτικό παρελθόν μας και οδηγό το ελευθεριακό μέλλον. Αντλούμε όλες αυτές τις γνώσεις μετουσιωμένες σε κοινωνική μέριμνα που βοήθησαν τις ανθρώπινες κοινότητες να επιβιώσουν και να αναπτυχθούν αφήνοντας στα μη ανακυκλώσιμα σκουπίδια της ιστορίας όλες εκείνες τις αιτίες που κύλησαν την ανθρωπότητα στον πόλεμο, στο ρατσισμό, στην εκμετάλλευση, στην παντός είδους εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο.

Η απελευθέρωση μας από την οικονομική εκμετάλλευση και την πολιτική και πολιτιστική καταπίεση, έχει στόχο το να υπερβαίνουμε διαρκώς το φάσμα της επιβίωσης και να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας. Για αυτό το λόγο πολεμάμε στο σήμερα, ζυμώνοντας τις ανάγκες μας με τις πραγματικές επιθυμίες μας.

ονειρευόμαστε το μέλλον με τα μάτια του σήμερα:

**καταλήψεις παραγωγικών μονάδων
καταλήψεις υποδομών υγείας, παιδείας, μεταφορών,
ύδρευσης, ενέργειας
καταλήψεις κτιρίων για κοινωνικό όφελος**

Αντιστεκόμαστε εδώ και τώρα προτάσσοντας δομές οριζόντιας μη ιεραρχικής συλλογικής δράσης. Δημιουργούμε κοινότητες αγώνα που να καλύπτουν κάθε έκφανση και πτυχή της ζωής μας:

**αντιεραρχικά σωματεία βάσης στους χώρους εργασίας
λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές
τοπικά σωματεία εργαζομένων – ανέργων στις περιοχές
που ζούμε
αυτόνομες εργατικές λέσχες σε κάθε πόλη.**

Συνέχεια “ηγέτες”

Ας προσπαθήσουμε μια φορά χωρίς αυτούς

Μια χούφτα καθαρμάτων, που κυριαρχεί στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα των τραπεζών, των χρηματιστηρίων και των οίκων οικονομικής αξιολόγησης, καθορίζει με τα παιχνίδια της τις ζωές μας. Αυτός είναι ο καπιταλισμός: αιμοβόρος και αδίστακτος. Ας αντικρύσουν πια το πραγματικό του πρόσωπο όσοι δεκαετίες τώρα πάλευαν να του φτιασιδώσουν ένα ανθρωπινό πρόσωπο.

Η κρίση που διατρέχουμε δεν είναι απλά οικονομική. Είναι πολύ περισσότερο υπόθεση πολιτική και ουσιαστικά υπόθεση πολιτειακή. Τα υπάρχοντα κράτη είναι δομημένα κατά τέτοιον τρόπο ώστε να εφαρμόζουν μία πολιτική, η οποία βασικό στόχο έχει την επιβολή των επιταγών της καπιταλιστικής αγοράς στις κοινωνίες. Είναι όμως παράλληλα και μία κρίση ακόμα πιο βαθιά, μία κρίση πολιτισμική, αφού δεκαετίες τώρα το κράτος και τα πολιτικά κόμματα δούλευαν στο να διαλυθεί κάθε ουσιαστική αξία, όπως η αλληλεγγύη, η ανιδιοτέλεια και η συνεργασία, και προωθούσαν τον ωχαδελφισμό, το «βόλεμα» και το εργατοπατεριλίκι. Εστησαν μέσα στις τελευταίες δεκατίες μία και μόνη λατρεία, αυτή του χρήματος, γεμίζοντας όλους τους δρόμους με υποκαταστήματα τραπεζών, πολυκαταστήματα και αλυσίδες super-market. Επιχείρησαν να εκκενώσουν την κοινωνία από κάθε έννοια αξιοπρέπειας προσπαθώντας τώρα να μας μετατρέψουν σε πληβείους του παγκόσμιου χρηματοοικονομικού συστήματος.

Οσοι ζούσαν μέσα στη ματαιοδοξία του υπερκατανα-

λωτισμού, των δανείων, του κομματικού μέσου και της «τακτοποιημένης» ζωής, μάς λιοδορούσαν όταν τους λέγαμε πως κάποια στιγμή τα αφεντικά θα θελήσουν να τελειώνει αυτό το παραμύθι, θεωρώντας μας φαντασιόπληκτους και κινδυνολόγους. Δυστυχώς, η ώρα της κρίσης ήρθε πιο γρήγορα απ' ό,τι κι εμείς περιμέναμε...

Βλέπουμε όμως πως οι ιδέες και οι προτάσεις μας, αυτές που κάποτε ακούγονταν ουτοπικές, σήμερα αποτελούν μία ουσιαστική διέξοδο από το αδιέξοδο που μας έχουν φέρει ο καπιταλισμός και τα κράτη. Ή θα υποδουλοθούμε οικειοθελώς ή θα εξεγερθούμε προσπαθώντας να ανοίξουμε ένα ελπιδοφόρο παράθυρο προς το μέλλον.

Εντείνουμε τον πόλεμο κατά του κράτους και του καπιταλισμού, που επιχειρούν να διαμορφώσουν ένα αύριο οικονομικού και πολιτικού ολοκληρωτισμού.

> Ας πετάξουμε στην άκρη το αστικό σύνταγμα και ας συγκροτήσουμε μία συντακτική-καταστατική συνέλευση, όπως εκείνη που διαμόρφωσαν οι εξεγερμένοι της παρισινής κομμούνας, η οποία θα εκφράζει τις αγωνιζόμενες δυνάμεις και θα αποφασίζει προς την κατεύθυνση του κοινού συμφέροντος.

> Ας πετάξουμε στην άκρη το σάπιο αστικό κράτος και ας συγκροτήσουμε τη ελλαδική-αιγαιακή Συνομοσπονδία των αυτόνομων Περιφερειών και Δήμων. Ας μην αφή-

σουμε το ευρωπαϊκό υπερκράτος να καταστήσει τους τόπους μας υποδουλωμένες στα σχέδια του περιφέρειες (όπως επιχειρείται να προωθηθεί μέσα από τον «Καλλικράτη»).

> Ας τελειώνουμε επιτέλους με την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία, δανειζόμενοι εκείνο το αρχαίο στοιχείο της άμεσης δημοκρατίας και απογειώνοντάς το σήμερα σε μία κοινωνική δημοκρατία, όπου μέσα από τις αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις και τον αιρετό και ανακλητό χαρακτήρα των εκπροσώπων σε θέσεις ευθύνης οι υποθέσεις της ζωής θα είναι υπόθεση όλων και όχι κάποιων ψηφισθέντων «ειδημόνων».

> Ας τελειώνουμε με την κυριαρχία των τραπεζών στη ζωή μας, καταργώντας τες και διαμορφώνοντας εκτεταμένα δίκτυα αλληλοβοήθειας και ανταλλαγής προϊόντων και υπηρεσιών μεταξύ κοινοτικά ή εργατικά ελεγχόμενων παραγωγικών μονάδων.

> Ας διαλύσουμε την οικονομία της αγοράς, διαμορφώνοντας μία νέα οικονομία ζωής. Ως κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής δεν μπορεί να εκλαμβάνεται εκείνη στην οποία προτρέπει το ΚΚΕ και της οποίας την αποτρόπαια κατάληξη είδαμε και βλέπουμε στην ΕΣΣΔ, στις υπόλοιπες χώρες του ανατολικού μπλοκ και στην «κομμουνιστική» Κίνα. Κοινωνικοποίηση σημαίνει κοινοτικοποιημένη οικονομία, γέννηση και εξέλιξη οικονομικών

δραστηριοτήτων που υπόκεινται στον κοινοτικό έλεγχο (σε επίπεδο περιφέρειας, δήμου ή χωριού) και με άμεση συμμετοχή στις αποφάσεις των εκάστοτε εργαζομένων.

> Ας διαλύσουμε την αστυνομοκρατία που επιχειρούν να επιβάλουν παντού, γνωρίζοντας πως μόνο η εμπιστοσύνη μεταξύ των ανθρώπων και η εκμηδένιση της ανεργίας και της φτώχειας μπορούν να εξαλείψουν το μικροέγκλημα. Αντί για όλα αυτά τα παράσιτα που σήμερα αποτελούν τα όργανα της τάξης τους, οι λαϊκές πολιτοφυλακές από εκ περιτροπής πολίτες των αυτόνομων δήμων μπορούν να είναι πραγματικά αποτελεσματικές.

Αυτό όμως που άμεσα πρέπει να γίνει είναι η διαμόρφωση όλο και περισσότερων πυρήνων αυτόνομης αντίστασης, η γέννηση κοινωνικοεργατικών κέντρων σε κάθε δήμο, η συγκρότηση τοπικών σωματείων εργαζομένων/ανέργων και αυτοαπασχολούμενων, η ενίσχυση των πρωτοβάθμιων σωματείων με συνελευσιακή μορφή λήψης αποφάσεων, η παρουσία στο δρόμο.

Άλλωστε, «όταν θα έρθουν εκείνες οι μέρες - και είναι στο χέρι σας να επισπεύσετε τον ερχομό τους - όταν μια

ολόκληρη περιοχή, όταν μεγάλες πόλεις μαζί με τα προάστια τους απαλλαχτούν απ' τους κυβερνήτες τους, το έργο μας θα είναι ξεκάθαρο: όλα τα μηχανήματα πρέπει να επιστραφούν στους αληθινούς ιδιοκτήτες τους, έτσι ώστε όλοι να έχουν το μερίδιό τους στην κατανάλωση, και η παραγωγή θα συνεχιστεί για καθετί που είναι αναγκαίο και χρήσιμο. Έτσι, η κοινωνική ζωή όχι μόνο δεν θα διακοπεί αλλά θα συνεχιστεί με τη μεγαλύτερη ενέργεια»

(Π. Κροπότκιν)

Από κανέναν πολιτικό δεν περιμένουμε να βάλει «κόκκινη γραμμή» στις ορέξεις των αφεντικών.

Γι' αυτό,

**Βάζουμε μαυροκόκκινη γραμμή
με την άμεση και αυτοοργανωμένη
δράση μας**

ομάδα ελευθεριακών κομμουνιστών

Μάης 2010

libcommu@yahoo.com

SOMETHING IS HOLDING US BACK...

Στη πορεία της μεγάλης απεργίας της 5ης Μάη 2010, τρεις εργαζόμενοι σκοτώθηκαν αφού δεν κατάφεραν να βγουν εγκαίρως από το φλεγόμενο υποκατάστημα της Marfin στην οδό Σταδίου. Δεν έχει σημασία αν αυτοί που έκαψαν την τράπεζα ήξεραν ή όχι ότι μέσα είχε κόσμο, σημασία έχει πως δεν τους ένοιαζε. Την ημέρα που 200.000 άνθρωποι κατέβηκαν στους δρόμους, την ημέρα που οι συγκρούσεις γινόντουσαν έτσι και αλλιώς, κάποιοι χωρίς την αντίληψη της συγκυρίας, χωρίς ηθική και λογική έβαλαν φωτιά σε κτίριο με κόσμο σκοτώνοντας τους ανθρώπους.

Όταν στο τέλος της πορείας μάθαμε τι έγινε περιμέναμε σύντομα να ακούσουμε πως είναι απλά μια βρώμικη φήμη που τα κανάλια αναπαράγουν. Κανείς δεν ήθελε να πιστέψει πως η ανοχή που δείξαμε τόσα χρόνια στον αφορμαλισμό και στον ατομισμό του κενού είναι συνυπεύθυνη για αυτό το έγκλημα. Εγκλημα απέναντι στους 3 εργαζόμενους που με τέτοιο τρόπο έχασαν τη ζωή τους, έγκλημα απέναντι στο κίνημα, έγκλημα απέναντι στον αναρχικό χώρο, έναν χώρο με ανθρώπους που έχουν φάει τη ζωή τους να παλεύουν για το αδύνατο, πάντα με αξιοπρέπεια και αν μη τι άλλο έχοντας ηθικό πλεονέκτημα απέναντι στην εκάστοτε πολιτική εξουσία, τα αφεντικά και προστάτες τους. Ας τελειώνουμε με τον κόσμο του τίποτα από όποια πλευρά μας και αν στέκεται γιατί ως αναρχικοί δεν είναι δυνατόν ούτε για αστείο να κουβαλάμε βάρος εξω-κινηματικών ατόμων που σε λίγα χρόνια θα τους συναντάμε μόνο ως πορτιέρηδες και μπράβους σε μαγαζιά του κέντρου.

Τι σχέση μπορεί να έχει ο πολιτισμός μας με αυτούς που βάλανε φωτιά σε μια τράπεζα με κόσμο; Οση σχέση μπορεί να έχει με αυτούς που σκοτώνουν κάθε μέρα μετανάστες στα σύνορα, αφήνουν τον κόσμο να πεθάνει εκτός εντατικής γιατί δεν υπάρχουν κρεβάτια, καίνε ανθρώπους και δάση για να χαράξουν αξιοποιήσιμα οικόπεδα, δολοφονούν εργάτες στα κάτεργα. Για αυτά τα εγκλήματα βέβαια καμία σημαία δεν θα κυματίσει μεσίστια.

Αυτοί που δεν δικαιούνται να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τους νεκρούς είναι οι δημοσιογράφοι. Η επιλεκτική τους ευαισθησία είναι σκόπιμη, όπως και η σιωπή τους απέναντι σε αναρίθμητα άλλα εγκλήματα, σε αστυνομικές δολοφονίες, δολοφονίες μεταναστών, εργατικά 'ατυχήματα' και τόσα άλλα καθημερινά εγκλήματα της εξουσίας.

Όπως και δεν δικαιούνται να υποκρίνονται τους θλιμμένους τα αφεντικά τύπου Βγενόπουλου. Αυτοί που δεν διασφαλίζουν κανένα κανόνα ασφαλείας για τους εργάτες τους, αυτοί που κερδοσκοπούν σε βάρος της ζωής όλων μας.

Όσο για το κράτος και την αστυνομία, και ο πλέον αφέλης καταλαβαίνει ότι αυτή η συμμορία, υπεύθυνη για τόσα εγκλήματα εναντίον της κοινωνίας, δεν μπορεί να παρουσιάζεται σαν τιμητής της ανθρώπινης ζωής.

Άλλωστε είναι προφανές ότι όλοι οι παραπάνω χάρηκαν όταν συνέβη το γεγονός. Ούτε παραγγελία να το είχαν κάνει. Βρήκαν επιτέλους πάτημα να' χουν να λένε ότι όσοι συγκρούονται είναι επικίνδυνοι, δολοφόνοι, κτλ. Βρήκαν πάτημα να δαιμονοποιήσουν μία διαδεδομένη τακτική σύγκρουσης (μολότοφ) που στα 30 χρόνια που χρησιμοποιείται στον ελλαδικό χώρο, δεν είχε ποτέ προκαλέσει θύματα. Βρήκαν πάτημα να καταγγείλουν κάθε μορφή δυναμικής αντιπαράθεσης ως εν δυνάμει δολοφονική, και να δώσουν άφεση αμαρτιών σε κάθε αστυνομική κτηνωδία.

Οι δολοφονίες της 5ης Μάη είναι μία πληγή που όσοι κατεβαίνουν στο δρόμο θα κουβαλάνε για πάντα. Από εκεί και πέρα, γελιέται όποιος νομίζει ότι ένα τέτοιο τραγικό γεγονός θα αποτελέσει την ταφόπλακα των κοινωνικών συγκρούσεων (όσο κι αν αυτό όντως συνέβη τον πρώτο καιρό).

Όλα συνεχίζονται...

Για το ζήτημα της στέγασης των ατόμων με ειδικές ανάγκες στη γειτονιά των Πευκακίων.

Ο Σύλλογος Γονέων Κηδεμόνων & Φίλων Α.μ.Ε.Α.

Εδώ και κάποια χρόνια ο Σύλλογος Γονέων Κηδεμόνων & Φίλων Α.μ.Ε.Α. Αγίας Παρασκευής έχει καταθέσει αίτημα στην δημοτική αρχή, την ανέγερση στέγης για την υποστηριζόμενη διαβίωση των παιδιών με ειδικές νοητικές ανάγκες. Το αίτημα άρχιζε να παίρνει «σάρκα και οστά» όταν ο δήμος Αγίας Παρασκευής απέκτησε οικοπέδα στην περιοχή των Πευκακίων τα οποία δεσμεύτηκε να τα αξιοποιήσει για κοινωνικούς σκοπούς. Δεδομένου λοιπόν του εκκρεμούντος αιτήματος του Σ.Γ.Κ.Φ. Α.μ.Ε.Α. ένα εκ των οικοπέδων έκτασης 1,5 στρεμμάτων προτάθηκε από την δημοτική αρχή την άνοιξη του 2008, για να φιλοξενήσει την ανέγερση της στέγης.

Οι γονείς δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια, έκαναν τα πάντα για να τρέξουν ακόμα γρηγορότερα τις εξελίξεις. Ανάμεσά τους μία μητέρα αρχιτέκτονας, ανέλαβε και ολοκλήρωσε τον πλήρη σχεδιασμό της στέγης των παιδιών. Το σενάριο για την λειτουργία ήταν επίσης δεδομένο, η Στέγη θα έπρεπε να ενταχθεί στο πλαίσιο του ΕΣΠΑ 2007-2013, έμενε να αποφασιστεί ο φορέας που θα την αναλάμβανε. Και προς αυτή την κατεύθυνση είχαν αξιολογηθεί πιθανές λύσεις με την συμμετοχή της δημοτικής αρχής, δεν υπήρχε ουσιαστικό εμπόδιο, άλλωστε ο φορέας δεν αποτελούσε - με όλα τα άλλα δεδομένα - παρά μία τυπική λεπτομέρεια. Τα πράγματα φαινόταν να είχαν πάρει το δρόμο τους. **Οι τοπικοί άρχοντες** ωστόσο **δεν φάνηκαν το ίδιο ευαισθητοποιημένοι.**

Ο πολιτιστικός–εξωραϊστικός σύλλογος Πευκακίων «Αναγέννηση».

Ο σύλλογος που είχε πρωτοστατήσει στον αγώνα για την εκδίωξη των τσιγγάνων από την γειτονιά των Πευκακίων αναλαμβάνει και πάλι δράση. Αυτή τη φορά αρνείται κατηγορηματικά να συναινέσει στο σχέδιο υλοποίησης της στέγης των Α.μ.Ε.Α. στα Πευκάκια. Αρχικά προφορικά και τελικά γραπτώς μετά από μερικούς μήνες, με επιστολή του προς το Δημοτικό Συμβούλιο. Μα γιατί να αρνηθούν; Στην υπό συνεχή οικοδομική ανάπτυξη που υφίσταται η γειτονιά των Πευκακίων, η οποιαδήποτε πτώση της αξίας των οικοπέδων/οικοδομών θα ισοδυναμούσε με καταστροφή.

Συνεπώς οι τοπικοί παράγοντες δεν έχουν παρά να στρέψουν την δράση τους προς αυτήν την κατεύθυνση. Να γιατί να αρνηθούν: **για τον ίδιο λόγο που δεν ήθελαν και τους τσιγγάνους. Γιατί πρέπει να διατηρηθούν υψηλά τα στάνταρ και οι προσδοκίες που θέτει το εύπορο προάστιο.** Γιατί τα υψηλά στάνταρ αναφέρονται στους καθαρούς δρόμους από σκουπίδια, έγχρωμους, διαφορετικούς, περίεργους και ανάπηρους. Γιατί ο ρατσισμός εκτός από θεσπισμένος είναι διάχυτος και κοινωνικός. Γιατί σε κανένα μεσιτικό γραφείο δεν θα σου πουν ευθέως ότι στη γειτονιά που θες να νοικιάσεις έχει «τρελάδικο», «μπουρδέλα» ή «καθυστερημένα» παιδιά. Γιατί όπως πολύ άλλοι, μήπως είναι λίγο ρατσιστές εκεί στο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου «Αναγέννηση»;

Ο σύλλογος από την πλευρά του τονίζει πως η συνοικία πάσχει από έλλειψη υποδομών, ικανών να φιλοξενήσουν τα Α.μ.Ε.Α. Λένε δηλαδή με θράσος ότι «κύριοι ξέρετε κάτι, τα Πευκάκια δεν κάνουν για τα παιδιά σας και αυτό το ξέρουμε εμείς καλύτερα από εσάς». Λες και οι γονείς των Α.μ.Ε.Α. δεν ξέρουν σε τι συνθήκες θέλουν να μεγαλώσουν και να ζήσουν τα παιδιά τους. Σε συνθήκες κοινωνικοποίησης, όχι απομόνωσης.

Η δημοτική αρχή.

Μετά την παρέμβαση της «Αναγέννησης» ο δήμος άρχισε να τα μασάει θέλοντας να βρει μια...συμβιβαστική λύση, υιοθετώντας εμμέσως πλην σαφώς την άποψη του πολιτιστικού συλλόγου Πευκακίων. Πρότεινε ένα νέο οικόπεδο στα Σπάτα το οποίο είχε αγοραστεί από τον δήμο για να στείλουν τους τσιγγάνους. Όπως αποδείχθηκε το εν λόγω οικόπεδο πρόκειται για έναν αγρό στο μέσω του κάμπου των Μεσογείων χωρίς σπίτι σε απόσταση δύο χιλιομέτρων. Η πρόταση απορρίφτηκε από τον ίδιο τον αρμόδιο του δήμου διότι δεν πληρούσε καμιά προϋπόθεση κοινωνικοποίησης των Α.μ.Ε.Α.

Σειρά είχε η, το λιγότερο φαιδρή, πρόταση για χορήγηση ποσού της τάξης των 300.000 ευρώ. Με αυτά τα χρήματα όχι μόνο δεν αγοράζεις ούτε 200 τετραγωνικά μέτρα στην Αγία Παρασκευή, αλλά επιπλέον έρχονται να προστεθούν στην ανούσια δαπάνη του δημοτικού προϋπολογισμού την στιγμή που η στέγη των Α.μ.Ε.Α. δεν θα κόστιζε

απολύτως τίποτα στον δήμο, αφού θα εντασσόταν στο πρόγραμμα του ΕΣΠΑ.

Μετά την «ανάπλαση» της Αγ. Ιωάννου, φαίνεται ότι η τοπική εξουσία προκειμένου να διατηρήσει τα προνόμια της είναι διατεθειμένη να πληρώσει για να...κρατήσει και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο. Δεν θα μπορούσε να κάνει και αλλιώς. Πλησιάζουν δημοτικές εκλογές. **Πολυμελής σύλλογος ισοδυναμεί με πολλά κουκιά στις κάλπες. Έτσι τα χατίρια δίνουν και παίρνουν και οι ανάγκες των κατοίκων βυθίζονται και τα προβλήματα τους καλύπτονται στην σκιά των παιχνιδιών της εκάστοτε τοπικής εξουσίας.**

Οι πρώτες συλλογικές αντιδράσεις.

Τη Δευτέρα 17 Μαΐου του 2010 η ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Αγίας Παρασκευής διοργάνωσε ανοιχτή συζήτηση στο Γυμνάσιο κωφών και βαρήκων, με αφορμή το ζήτημα της στέγασης των Ατόμων με Ειδικές Ανάγκες στην

συνοικία των Πευκακίων. Η ανοιχτή συζήτηση, ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για ανοιχτή δημόσια αντιπαράθεση με το Διοικητικό Συμβούλιο του Εξωραϊστικού -Πολιτιστικού συλλόγου Πευκακίων «Αναγέννηση» και τους όποιους υποστηρικτές τους. Τα σενάρια περί αγανακτισμένων κατοίκων που αρνούνται κατηγορηματικά την στέγη διαβίωσης των Α.μ.Ε.Α. στην γειτονιά τους, έτοιμοι να κάνουν τα πάντα προκειμένου η γειτονιά τους να μείνει καθαρή από τα «σκουπίδια» δεν επαληθεύτηκε. Αντίθετα οι δεκάδες κάτοικοι που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα, συνεισέφεραν σε μια εποικοδομητική κουβέντα σχετικά με τον κοινωνικό ρατσισμό, της συνέπειες της γκεττοποίησης των Α.μ.Ε.Α., την στάση του Συλλόγου «Αναγέννηση» και της Δημοτικής αρχής. Επεται συνέχεια.

Καμιά πατρίδα για τους μελλοθάνατους;

Και επίσημα πια, το κράτος πρόνοιας πέθανε. Ο καπιταλιστικός καρκίνος κατατρώει χωρίς αναστολές τις σάρκες τις κοινωνίας. Τα καθάρματα που κυβερνούν αυτή την

χώρα, ξεπουλούν την ζωή και τα όνειρα μιας ολόκληρης κοινωνίας για να εξυπηρετήσουν τα οικονομικά συμφέροντα μιας χιλιάδας οικογενειών που λυμαίνονται αυτόν τον τόπο.

Μια τεράστια επίθεση από πλευράς αφεντικών, εργοδοσίας και κυβέρνησης εξαπολύεται με στόχο τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων. Επιφυλάσσεται το πιο αβέβαιο και καταθλιπτικό μέλλον για τους παραγωγούς αυτού του κόσμου. Τι να περιμένουν λοιπόν τα Α.μ.Ε.Α. και οι υπόλοιπες κοινωνικές ευπαθείς ομάδες που δεν εντάσσονται στην παραγωγική διαδικασία; Όλοι αυτοί που θεωρούνται παράσιτο στην ταξική κοινωνία-ξενιστή μιας και δεν επανδρώνουν την βασικότερη καπιταλιστική κοινωνική σχέση: την μισθωτή εργασία.

Περίπου το 10% του ελληνικού πληθυσμού ανήκει στην κατηγορία των Α.μ.Ε.Α. Παρά το εκπληκτικά μεγάλο ποσοστό βλέπουμε ότι, οι αστικοί θεσμοί αδιαφορούν παγερά για μια μερίδα ανθρώπων που τους είναι χρήσιμοι

μονάχα στις προεκλογικές φιλανθρωπικές εκστρατείες τους.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

Η αλληλεγγύη μας στον σύλλογο γονέων κηδεμόνων και φίλων Α.μ.Ε.Α. είναι δεδομένη. Δεν προκύπτει από κάποιου είδους λύπηση ή ανθρωπισμό. Εντάσσεται στην συνολικότερη εναντίωση μας σε ένα σύστημα που προκείμενου να επιβιώσει παράγει φόβο, ρατσισμό, ολοκληρωτισμό και πόλεμο. Ο αγώνας για τα δικαιώματα των Α.μ.Ε.Α. όπως και κάθε αγώνας, μικρός ή μεγάλος, άσχετα αν υπερβαίνει την μερικότητα του ή όχι, διαγράφει με τον τρόπο του την ιστορική πραγματικότητα δημιουργώντας τα θεμέλια ενός νέου κόσμου. Η ανασύνθεση της ανθρωπίνης κοινότητας γύρω από την ισότητα, την κοινοκτημοσύνη, την αλληλεγγύη, την άμεση δημοκρατία και την κατάργηση των ταξικών διαχωρισμών παραμένει για εμάς σταθερός στόχος. Στον δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση, κανένας κατατρεγμένος, κανένας αδύναμος δεν θα μείνει εκτεθειμένος στην καπιταλιστική και κρατική βαρβαρότητα.

Υμηττός, πίσω κανίβαλοι!

Από αλλού το περιμέναμε και από αλλού μας ήρθε! Φαίνεται ότι αυτό το βουνό δε θα βρει ποτέ την ησυχία του. Εξηγούμαστε: ενώ το προεδρικό διάταγμα του Σουφλιά που προέβλεπε τον τεμαχισμό του Υμηττού σε ζώνες ώστε να είναι ευκολότερη η δόμηση είχε αποσυρθεί και όλοι περιμέναμε την απόφαση της «οικολόγου» Μπιρμπίλη και του «πραγματιστή» Ρέππα για το νέο σχέδιο, έρχεται το δημοτικό συμβούλιο της πόλης μας να υιοθετήσει στο τοπικό επίπεδο το πνεύμα και τους στόχους των υπουργικών σχεδίων του Σουφλιά.

Κατά τη συνεδρίαση της 23ης Ιουνίου 2010 αποφάσισε την ένταξη στο σχέδιο πόλης 39 στρεμμάτων δάσους με συντελεστή δόμησης 0,2. Πρόκειται για την περιοχή που εκτείνεται από το τέλος της οδού Γραβιάς έως και την είσοδο της Αττικής Οδού. Οι τοπικοί μας «άρχοντες» λοιπόν ψήφισαν την διαπλάτυνση της οδού Γραβιάς στα 10 μέτρα και τη σύνδεση της με την είσοδο της Αττικής οδού στο ύψος της οδού Νεαπόλεως. Παράλληλα φρόντισαν και για τη διάνοιξη 4 καθέτων

23.06.2010 (δημοτικό συμβούλιο)

39 στρέμματα δάσους στο σχέδιο πόλης

0,2 συντελεστής δόμησης

4 δρόμοι από την Νεαπόλεως στη Γραβιάς

δρόμων που θα ξεκινούν από τη Νεαπόλεως και θα καταλήγουν στη Γραβιάς. Με αυτόν τον τρόπο η ενιαία αυτή έκταση χωρίζεται σε 4 κομμάτια όπου πολύ εύκολα θα μπορούν να ανεγερθούν κτίσματα για εμπορικές χρήσεις (αναψυκτήρια κλπ). Το τερατούργημα αυτό ψηφίστηκε από έντεκα δημοτικούς συμβούλους και καταψηφίστηκε μόνο από τρεις. Οι υπόλοιποι απείχαν από την ψηφοφορία διευκολύνοντας με τη στάση τους την πρόταση του δημάρχου. Γιατί η αποχή δεν συνιστά βέβαια απόρριψη της πρότασης. Υποτίθεται ότι δουλειά των συμβούλων είναι να παρευρίσκονται στις συνεδριάσεις, για αυτό το λόγο άλλωστε διεκδικούν και την ψήφο μας. Αυτοί όμως μας κοροϊδεύουν, εφευρίσκοντας κάθε φορά δικαιολογίες και τεχνάσματα ώστε να αποφεύγουν τις ευθύνες που τους αναλογούν. Αν οι σύμβουλοι δεν επιδοκίμαζαν την καταστροφική πρόταση του δημάρχου, θα έπρεπε πολύ απλά να βρίσκονται εκεί για να την καταψηφίσουν. Όλα τα άλλα είναι στάχτη στα μάτια.

Η απόφαση αυτή ελήφθη όπως και τόσες άλλες ερήμην

των κατοίκων. Κανείς δεν ζήτησε την άποψή τους για ένα τόσο σημαντικό θέμα. Όμως το βουνό δεν αποτελεί φέουδο του δημοτικού συμβουλίου. Είναι δημόσια έκταση, ανήκει επομένως σε εμάς και οφείλουμε συλλογικά να αποφασίζουμε για τον τρόπο με τον οποίο θα το οικειοποιούμαστε, σεβόμενοι πάντα τα οικοσυστήματα που εκεί αναπτύσσονται. Ούτε βέβαια αποτελεί υπόθεση μόνο όσων ζουν εκεί γύρω. Το ζήτημα αυτό αφορά αντιθέτως ολόκληρη την πόλη. Η γνώμη μας είναι ότι τέτοιοι χώροι (Υμηττός, Ιόλα, κτήμα Συστοβάρη) αποτελούν συλλογικά αγαθά και η αξιοποίησή τους δεν βελτιώνει απλώς την ποιότητα ζωής αλλά μπορεί να συμβάλει και στην ενίσχυση των δεσμών μεταξύ των κατοίκων. Ετσι το βουνό δεν το προστατεύουμε μόνο γιατί είμαστε φυσιολάτρες –κάτι βέβαια εντελώς θεμιτό- αλλά και γιατί μας δίνει την ευκαιρία να έρθουμε κοντά ο ένας στον άλλο.

Ειδικότερα μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές των τελευταίων ετών, οποιαδήποτε πρόταση κοπής δέντρων και απώλειας πρασίνου όχι μόνο υποβαθμίζει περαιτέρω τις

ζωές μας αλλά και αντίκειται στην κοινή λογική.

Είναι επίσης σίγουρο ότι η διάνοιξη της οδού Γραβιάς θα επιβαρύνει την κυκλοφορία στην Αγία Παρασκευή. Περισσότερα αυτοκίνητα θα περνούν από τους δρόμους της πόλης μας για να μπουν στην Αττική οδό. Και αυτό θα συμβεί δίπλα από τα σχολεία και το έτσι κι αλλιώς κακοσυντηρημένο πάρκο της οδού Νεαπόλεως, το οποίο μάλλον απειλείται με εξαφάνιση, αφού σχεδιαζόμενες κάθετες οδοί θα το τεμαχίσουν. Αυτό το μίζερο πάρκο (για όσους το γνωρίζουν, είναι εντελώς ακατάλληλο για μικρά παιδιά, χωρίς γρασίδι και με ελάχιστα παιχνίδια) είναι ταυτόχρονα και το μοναδικό που διαθέτει η πόλη μας. Και αντί να βελτιωθεί και να γίνει ένας πραγματικός δημοτικός κήπος, πόλος έλξης για μικρούς και μεγάλους αλλά και σημείο αφετηρίας για την προσέγγιση του βουνού, θυσιάζεται ώστε να ανοιχτούν 4 οδοί. Προς μεγάλη τέρψη των πάσης

φύσεως παιδοτόπων που ανθούν στην πόλη και μας υποχρεώνουν να ξεπαραδιαστούμε για να απολαύσουν λίγες στιγμές παιχνιδιού τα παιδιά μας.

Επιπλέον ο νέος δρόμος θα επισφραγίσει τον αποκλεισμό που όλοι οι κάτοικοι βιώνουμε από το φυσικό πάρκο της πόλης, το βουνό. Θα αποτελέσει ένα ακόμη εμπόδιο τη στιγμή που η πρόσβαση με τα πόδια είναι ήδη δύσκολη. Εκτός κι αν για το δημοτικό συμβούλιο θα πρέπει να τα ακουμπάμε σε αναψυκτήρια τύπου Da Vinci που πιθανότατα θα ξεφυτρώσουν στην αποχαρκτηρισμένη έκταση για να χαιρόμαστε το βουνό.

Με την απόφασή του αυτή ο δήμος αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι αποτελεί το μακρύ χέρι του κράτους σε ό,τι αφορά τα τοπικά ζητήματα. Η συγκυρία και οι αντιδράσεις των κατοίκων κατά την προηγούμενη περίοδο είχαν σταματήσει τα σχέδια του κράτους για εμπορευματοποίηση.

Θυμίζουμε μόνο ότι το καλοκαίρι του 2009 μια δυναμική κινητοποίηση των κατοίκων της Αγίας Παρασκευής, μέσω της ανοιχτής συνέλευσης, είχε ρίξει τα κάγκελα στην έκταση ιδιοκτησίας του υπουργείου γεωργίας, στην οδό Νεαπόλεως και είχε ελευθερώσει την πρόσβαση στο βουνό. Ο συμβολισμός και η σημασία της ήταν σαφείς. Το βουνό δεν ανήκει σε κανένα φορέα, κρατικό ή ιδιωτικό, αλλά σε όλη την πόλη. Για την ιστορία και μόνο να σημειωθεί ότι τα κάγκελα δεν ξαναστήθηκαν ποτέ.

Ας μην ανησυχούν όμως οι εργολάβοι και οι επιχειρηματίες. Όταν το κράτος αδυνατεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά τους, τα δημοτικά συμβούλια αναπληρώνουν το κενό. Είναι φανερό ότι η απόφαση αυτή είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους. Πεδίον δόξης (και χρήματος βεβαίως - βεβαίως) λαμπρό για κατασκευαστές που θα τσεπώσουν λεφτά για άχρηστους δρόμους και για επίδο-

ξους καταστηματαρχες που θα μας καλέσουν να απολαύσουμε το βουνό στις οάσεις τους, με το αζημίωτο. Και μετά όλοι μαζί θα καμαρώνουν για την «ανάπτυξη» της πόλης. Δηλαδή για περισσότερο τσιμέντο, περισσότερα αυτοκίνητα, περισσότερο αποχωνωτικό lifestyle της δήθεν γκλαμουριάς τύπου Da Vinci. Αλλά τί να περιμένει κανείς από ένα δήμαρχο που ευθαρσώς δηλώνει ότι η κοπή δέντρων δεν είναι θάνατος όταν υπάρχει μόλυνση που προκαλούν τα αυτοκίνητα. Ο τύπος μας κοροϊδεύει κατάμουτρα. Λες και δεν ξέρει ότι ανοίγοντας έναν καινούριο δρόμο το μόνο που καταφέρει είναι να προσκαλεί περισσότερα οχήματα στην πόλη. Το σχέδιο των δημοτικών παραγόντων είναι προφανές: όλη η Αττική να έρχεται να πίνει τον καφέ της εδώ! Ωραίο μέλλον επιφυλάσσουν στην πόλη... Φαίνεται τελικά ότι έχουν δίκιο όσοι υποστηρίζουν ότι κράτος, εργολάβοι και δημοτική αρχή δουλεύουν μαζί.

17 αναρχικοί κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές!

Οι υποθέσεις που σχετίζονται με τους φυλακισμένους είναι πολλές και διαφορετικές. Ο Γιάννης Δημητράκης εκτίει εξοντωτική ποινή 35 χρόνων, μετά τον βαρύ τραυματισμό και σύλληψή του τον Ιανουάριο του 2006, μετά τη ληστεία στην Εθνική Τράπεζα στο κέντρο της Αθήνας. Το γεγονός ότι δεν προκύπτουν στοιχεία για τη συμμετοχή του στην ανταλλαγή πυροβολισμών δεν πτοεί τους δικαστές – εντολοδόχους των μπάτσων και των αφεντικών τους, αρκεί που ο Γιάννης Δημητράκης είναι αναρχικός, αρκεί που στράφηκε ενάντια στο Ιερό του συστήματος: την Τράπεζα! 35 χρόνια λοιπόν...Για την ίδια υπόθεση, που τα ΜΜΕ πλασάρουν στο φιλοθεάμον κοινό ως 'οι ληστές με τα μαύρα', αναγκάζονται να φυγοδικήσουν ο Γρηγόρης Τσιρώνης και οι Μάριος και Σίμος Σεϊσίδης. Ο Σίμος Σεϊσίδης συλλαμβάνεται στις 3 Μαΐου 2010, πυροβολη-

μένος πισώπλατα όταν προσπάθησε να διαφύγει αστυνομικό έλεγχο. Αιμόφυρτο στον δρόμο, οι μπάτσοι τον χτυπούν και του σπάνε αρκετά πλευρά. Ακολουθεί όργιο εξευτελισμών, ψυχολογικής βίας και παράβασης στοιχειωδών κανόνων ιατρικής δεοντολογίας. Αποτέλεσμα: ο ακρωτηριασμός του ποδιού του.

Ο Αρης Σειρηνίδης προφυλακίζεται τον Μάιο του 2010 με βάση την υποτιθέμενη ταύτιση του DNA του με μία χειρουργική μάσκα που (υποτίθεται ξανά) πέταξε ο πιστολέρο με το σομπρέρο και τις σαγιονάρες (!) που πυροβόλησε εναντίον κλούβας των ΜΑΤ το καλοκαίρι του 2009. Το ότι διάφοροι μάρτυρες δεν ταυτίζουν τον Αρη με το δράστη δεν αποτελεί πρόβλημα για τους δικαστές.

Αξιο αναφοράς αποτελεί το γεγονός ότι τα κανάλια αναπαρήγαγαν για μέρες τα ψέματα της ασφάλειας (που

Γιάννης Δημητράκης, Ηλίας Νικολάου, Πόλυς Γεωργιάδης, Βαγγέλης Χρυσοχοϊδης, Χάρης Χατζημιχαλάκης, Παναγιώτης Μασούρας, Κωνσταντίνα Καρακατσάνη, Alfredo Bonanno, Χρήστος Στρατηγόπουλος, Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης, Κώστας Γουρνάς, Βαγγέλης Σταθόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης, Σαράντος Νικητόπουλος, Αρης Σειρηνίδης, Σίμος Σεϊσίδης.

και οι ίδιοι οι μπάτσοι τελικά απέσυραν) για συμμετοχή των Σεϊσίδη και Σειρηνίδη στην ληστεία και τον πυροβολισμό υπαλλήλου στο Praktiker το βράδυ της σύλληψής τους, προκειμένου να δικαιολογήσουν εκ των υστέρων τις κτηνωδίες τους.

Κατηγορούμενοι για ληστεία τράπεζας, του μεγαλύτερου ληστή όλων δηλαδή, βρίσκονται φυλακισμένοι ο Χρήστος Στρατηγόπουλος και ο ηλικιωμένος Ιταλός αναρχικός Alfredo Bonanno. Ο Ηλίας Νικολάου εκτίει ποινή 7,5 χρόνων καταδικασμένος για την έκρηξη αυτοσχέδιου εμπρηστικού μηχανισμού έξω από το κτίριο της Δημοτικής Αστυνομίας Ευόσμου στη Θεσσαλονίκη, τον Ιανουάριο του 2009. Οι Πόλυς Γεωργιάδης και Βαγγέλης Χρυσοχοϊδης εκτίουν και αυτοί εξοντωτικές ποινές, καταδικασμένοι για την επιλογή τους να σταθούν αλληλέγγυοι σε

κατηγορούμενους για την υπόθεση της απαγωγής του προέδρου του Συνδέσμου Βιομηχάνων Βορείου Ελλάδος Μυλωνά.

Οι Μασούρας, Χατζημιχαλάκης και Καρακατσάνη βρίσκονται προφυλακισμένοι για την υπόθεση της Συνομοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς, σε μία ακόμα υπόθεση που οι ρουφιάνοι των ΜΜΕ βρήκαν την ευκαιρία να αναπαράγουν τα σενάρια της Ασφάλειας, να διασύρουν ανθρώπους και μαζί την κοινή λογική. Έτσι ένα σπίτι στο Χαλάνδρι βαφτίζεται γιάφκα, και όποιος έχει περάσει από εκεί ονομάζεται αυτόματα τρομοκράτης.

Τέλος, έχοντας αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα βρίσκονται φυλακισμένοι η Πόλα Ρούπα (η οποία γέννησε μέσα στις φυλακές), ο σύντροφός της Νίκος Μαζιώτης

δεν θα είναι ποτέ μόνοι τους!

(ο οποίος έκανε απεργία πείνας προκειμένου να του επιτραπεί να επισκέπτεται την σύντροφό του και το νεογέννητο γιο τους) και ο Κώστας Γουρνάς. Προφυλακισμένοι για την ίδια υπόθεση, παρά την έλλειψη στοιχείων και με μοναδικό αδίκημα τις φιλικές σχέσεις, την πολύχρονη παρουσία στους κοινωνικούς αγώνες και την μαχητική στάση απέναντι στο καθεστώς, είναι οι Σαράντος Νικητόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης και Βαγγέλης Σταθόπουλος.

Όπως γίνεται κατανοητό, πρόκειται για μια σειρά από υποθέσεις που διαφέρουν αρκετά μεταξύ τους. Έχουν όμως κάτι κοινό: την εκδικητική μανία του κράτους και την λύσσα ενός συστήματος υπό κατάρρευση ενάντια σε ανθρώπους που ύψωσαν το ανάστημά τους ενάντια στην εξουσία. Οι φυλακισμένοι δεν κατηγορούνται για κάτι που έβλαψε την κοινωνία. Δεν είναι αυτοί που κλέβουν τον δημόσιο πλούτο και χρεώνουν το λογαριασμό στους εργαζόμενους. Δεν είναι αυτοί που καταστρέφουν το περιβάλλον, βιάζουν και εξευτελίζουν ανθρώπους στα σύνορα, τις φυλακές, τα κρατητήρια, τις διάφορες Μανωλάδες. Δεν είναι αυτοί που κοιτάν την πάρτη τους και συμμετέχουν κυνικά στη σύγχρονη βαρβαρότητα.

Απεναντίας, βρίσκονται στη φυλακή γιατί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στάθηκαν ενάντια σε αυτό το σύστημα. Το κατά πόσο ο κάθε τρόπος αντιπαράθεσης προάγει το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης είναι κάτι που μόνο τα κοινωνικά κινήματα δικαιούνται να

κρίνουν. Μαθήματα δημοκρατίας σίγουρα δεν μπορούν να κάνουν οι εγκληματίες του κράτους, αυτοί που στέλνουν στρατό στο Αφγανιστάν, συνεργάζονται με τους δολοφόνους του Ισραήλ ή εκτελούν περαστικούς. (αλήθεια, ποιος θυμάται τον Αλβανό υδραυλικό που εκτέλεσαν “κατά λάθος” οι μπάτσοι με 9 σφαίρες στο Βύρωνα την περασμένη άνοιξη; δεν ακούσαμε εκεί τίποτα για ‘απειλή ενάντια στο δημοκρατικό μας πολίτευμα’).

Οι σύντροφοί μας βρίσκονται αιχμάλωτοι γιατί στον κοινωνικό πόλεμο που διεξάγεται, επέλεξαν το στρατόπεδο των καταπιεσμένων, των αδύνατων, του αγώνα. Αυτό είναι που δεν τους συγχωρείται από τους μίζερους και μισάνθρωπους δεσμοφύλακες της εξουσίας. Αυτούς που δεν μπορούν καν να καταλάβουν τι είναι αυτό που κάνει έναν άνθρωπο να αγωνίζεται, βυθισμένοι έτσι όπως ζουν σαν εκτελεστικά όργανα ενός συστήματος απάτης και ατομικού συμφέροντος.

Βρίσκονται φυλακισμένοι γιατί μέσω αυτών η εξουσία θέλει να στείλει ένα απειλητικό μήνυμα σε όσους παλεύουν και σε όσους θα παλέψουν ενάντια στα όλο και πιο αντικοινωνικά σχέδιά της. Γι’ αυτό και δεν θα είναι ποτέ μόνοι τους.

Λευτεριά στους φυλακισμένους αγωνιστές!

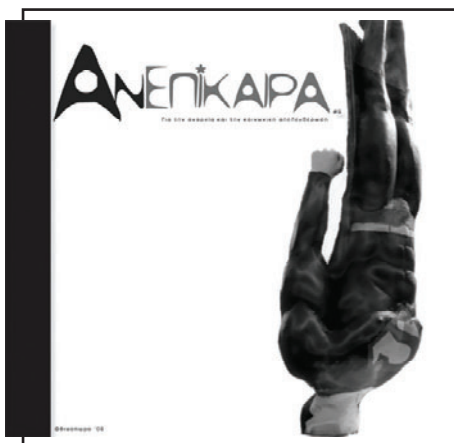
Αλληλεγγύη σε όσους διώκονται, ‘φωτογραφίζονται’ και σε όσους επιλέγουν τον δρόμο της αξιοπρέπειας και του αγώνα.

- 🔥 Ραντεβού στα 60 (και λίγα λέμε)
- 🔥 Σκάνδαλο.
- 🔥 Κατάληψη κτήματος Πραποπούλου.
- 🔥 Καταναλωτικοί πολυχώροι.
- 🔥 Οδηγίες για κατασκευές
- 🔥 Το αφεντικό τρελάθηκε.
- 🔥 Σημεία των καιρών.

Καλοκαίρι '07

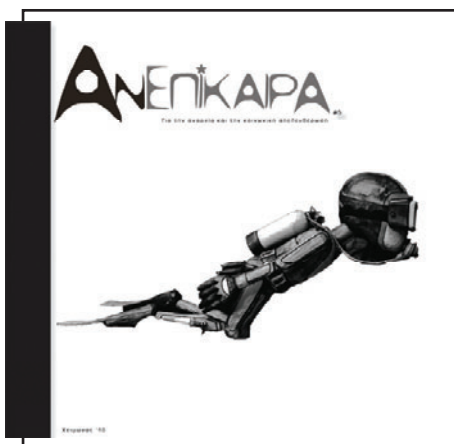
.01

- 🔥 Περιβάλλον και κέρδος.
- 🔥 Μία πολύ βαρετή πόλη (Αγ. Παρασκευή)
- 🔥 Doping.
- 🔥 Σκάνδαλο (revised).
- 🔥 Επιθέσεις σε στέκια και καταλήψεις.
- 🔥 Η μαύρη πανούκλα (εκκλησία).

Φθινόπωρο '08

.02

- 🔥 Ανοιχτές συνελεύσεις κατοίκων Αγ. Παρασκευής και Χαλανδρίου.
- 🔥 Η χαρά του εργολάβου.
- 🔥 Από την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, στην προστασία του πολίτη και τον 'Οργουελ.
- 🔥 Ο Μιχάλης και το Ρεσάλτο.
- 🔥 Νέες κοινότητες ταξικού και κοινωνικού αγώνα.

Χειμώνας '10

.03

